

Sygn. akt VIII C 290/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 650,72 zł (sześćset pięćdziesiąt złotych i siedemdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 marca 2020 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 387 zł (trzysta osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. postanawia zwrócić ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 85,70 zł (osiemdziesiąt pięć złotych i siedemdziesiąt groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, uiszczonej w dniu 16 października 2020 roku.

Sygn. akt VIII C 290/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 marca 2020 roku powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 650,72 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 marca 2020r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w dniu 29 stycznia 2020 r. w wyniku zdarzenia drogowego został uszkodzony pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) będący własnością poszkodowanych D. R. (1), J. R., którzy zgłosili szkodę u pozwanego zakładu ubezpieczeń. W dniu 4 lutego 2020 roku poszkodowani zawarli z warsztatem (...) Sp. z o.o. Sp. k. zlecenie naprawy. Warsztat sporządził kalkulację naprawy nr WS/06/20. i przed przystąpieniem do naprawy przedłożył ją zakładowi ubezpieczeń. Pozwany zweryfikował przedłożoną kalkulację, jednakże dokonał potrąceń. Warsztat wykonując naprawę przyjął, iż naprawa powinna zostać w całości wykonana według zakresu i kosztów uwzględnionych w kalkulacji. W oparciu o kalkulację warsztat wystawił na rzecz poszkodowanych właścicieli pojazdu fakturę z dnia 12 lutego 2020 r. na kwotę 4.655,05 zł. Poszkodowani w dniu 12 lutego 2020 roku zawarli z warsztatem naprawczym, który z kolei w dniu 12 lutego 2020 r zawarł umowę o powierniczy przelew wierzytelności z (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w G.. W dniu 12 lutego 2020 roku powód wezwał pozwanego do uiszczenia brakującej kwoty odszkodowania. Pozwany w drodze postępowania likwidacyjnego przyznał kwoty 1.551,13 zł i 2.453,20 zł.

Powód wskazał, że kwestią sporną między stronami jest wysokość stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych, z uwzględnieniem której wyliczone zostały koszty przeprowadzonej naprawy pojazdu., zaś sporna różnica wynosi 650,72 zł .

(pozew k. 4-6)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na pozew k. 45-48)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązana była do naprawienia szkody, powstałej w wyniku zdarzenia drogowego, które miało miejsce w dniu 29 stycznia 2020 r. W wyniku przedmiotowej kolizji uszkodzony został samochód marki S. (...) nr rej. (...). Poszkodowany zgłosił szkodę stronie pozwanej, która prowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego wypłacono kwotę 4.004,33 zł.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 4 lutego 2020 roku D. R. (1) zawarł z autoryzowanym (...) Sp. z o.o. Sp. K w D. umowę zlecenia naprawy przedmiotowego pojazdu. W umowie przyjęto stawkę za 1 roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych w wysokości 200 zł netto. Warsztat ten dokonał faktycznej naprawy przedmiotowego pojazdu.

(umowa zlecenia naprawy k. 11, zeznania świadka D. R. k. 65)

W dniu 12 lutego 2020 roku warsztat naprawczy, w oparciu o sporządzoną przez siebie kalkulację naprawy z dnia 4 lutego 2020, wystawił na poszkodowanego D. R. (1) fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.655,05zł, w tym stawka za 1 roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych wynosiła 246 zł brutto (200 zł netto).

(faktura VAT k. 12, kalkulacja naprawy k. 14-17)

Dnia 12 lutego 2020 r. powód zawarł z (...) Sp. z o.o. Sp. K umowę o powierniczy przelew wierzytelności, na mocy której cedent przelał na cesjonariusza swoje wierzytelności przysługujące mu od (...) S.A. z siedzibą w W. za szkodę komunikacyjną na pojeździe marki S. (...) nr rej (...)

(umowa przelewu wierzytelności k. 20)

Pismem z dnia 12 lutego 2020r. powód wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania.

(wezwanie do zapłaty k. 21)

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił odszkodowanie w wysokości 4.004,33 zł.

Za pośrednictwem poczty elektronicznej powód w dniu 29 lutego 2020 roku wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania w wysokości 4.655,05 zł w ciągu 7 dni.

Stawki za roboczogodzinę w autoryzowanych serwisach innych marek obowiązujące w styczniu 2020 r na rynku (...) wahały się od 135 zł do 220 zł netto.

(dowód z opinii biegłego k. 73-81).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. dochodził od strony pozwanej odszkodowania z tytułu odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, powołując się na cesję wierzytelności dokonaną w dniu 12 lutego 2020 roku oraz cesję wierzytelności dokonaną tego samego dnia. Roszczenie obejmowało odszkodowanie z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu.

Zgodnie z przepisem art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, zaś w myśl § 2 wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela.

Bezsporną w sprawie była okoliczność, iż strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne z dnia 29 stycznia 2020 r., w którym uległ uszkodzeniu pojazd poszkodowanych marki S. (...). Nie było także przedmiotem sporu, że szkoda powstała w tym pojeździe podlegała likwidacji w ramach ubezpieczenia OC zawartego przez sprawcę zdarzenia ze stroną pozwaną. Wreszcie poza sporem pozostawał fakt, iż poszkodowany dokonał w drodze umowy z dnia 12 lutego 2020r. na rzecz (...) Sp. z o.o. Sp. K. cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania za szkodę komunikacyjną z dnia 29 stycznia 2020 r., następnie warsztat naprawczy na mocy umowy z dnia 12 lutego 2020 r. dokonał przelewu przedmiotowej wierzytelności na rzecz powoda. Bezsporną pozostawała również kwestia, iż strona pozwana wypłaciła w postępowaniu likwidacyjnym odszkodowanie w łącznej wysokości 4.004,33 zł.

Okoliczności powyższe wynikają z załączonych przez strony dokumentów, tj. z umów przelewu wierzytelności, decyzji pozwanej, przy czym Sąd uznał te dokumenty za podstawę poczynionych w sprawie ustaleń, przede wszystkim ze względu na to, że nie były one w ogóle przez strony kwestionowane, zarówno co do ich formy, jak i treści i nie ma w niniejszej sprawie okoliczności, na podstawie których należałoby podważać ich wiarygodność.

W pierwszej kolejności wskazać należało, że szkoda w pojeździe należącym do poszkodowanych podlegała likwidacji w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej i to oznacza, że pozwany ubezpieczyciel zobowiązany był do pokrycia wszelkich kosztów związanych z przywróceniem pojazdu do stanu poprzedniego. Jak zaś wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, warsztat dokonujący naprawy ustalił koszt naprawy na 4.655,05 zł, natomiast strona pozwana na kwotę 4.004,33zł i w tej wysokości wypłaciła odszkodowanie, uznając dokonane ustalenia za zawyżanie kosztów naprawy i powiększanie szkody.

Zgodnie z zawartą umową odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel gwarantuje naprawienie szkody. W myśl art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.), a wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 k.c.

Z ustaleń dokonanych przez Sąd wynika, że między stronami nie istniał spór co do samej zasadności naprawy pojazdu poszkodowanego, a ubezpieczyciel zakwestionował jedynie stawkę za roboczo-godzinę blacharską i lakierniczą, uznając ją za zawyżoną w stosunku do przeciętnych cen obowiązujących na rynku. Wysokość zastosowanej stawki, nie jest

kwestią prawdziwości, a kwestią ustalenia, czy poszkodowany nie przyczyniłby się do powiększenia rozmiaru szkody, oddając uszkodzony samochód do warsztatu stosującego wygórowane stawki.

Przeprowadzony dowód z opinii biegłego potwierdził, iż zastosowana przez warsztat stawka za roboczogodzinę była stawką rynkową. .

Sąd uznał ponadto, iż poszkodowana nie była zobowiązana do naprawy pojazdu w warsztatach współpracujących z pozwanym, a także za stawki wynikające ze sporządzonej przez pozwanego ekspertyzy. Jak wyjaśniono wyżej, to do poszkodowanego należy wybór, czy zamierza naprawiać uszkodzony pojazd, a jeśli tak, w jakim warsztacie zamierza to uczynić. Nie jest on przy tym zobowiązany do naprawy pojazdu najtańszym możliwym kosztem. Wprawdzie poszkodowany w zdarzeniu drogowym powinien współpracować z zakładem ubezpieczeń i dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody, to jednak zasada ta nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Narzucanie poszkodowanemu gdzie i za ile ma naprawić pojazd niespornie niweczyłoby jego uprawnienie odnośnie wyboru sposobu likwidacji szkody. Jak wyjaśnił przy tym Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 24 października 2018 roku (IX Ca 668/18, L.), w przypadku podjęcia decyzji o wyborze sposobu naprawienia szkody poprzez wypłatę kwoty odszkodowania na rachunek poszkodowanego, jako miarodajne koszty naprawy powinny być brane pod uwagę obiektywne i uśrednione koszty części na rynku, nie zaś koszty proponowane przez podmiot wskazany przez ubezpieczyciela. Poszkodowany ma bowiem prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym, a rabaty oferowane przez ubezpieczyciela nie są elementami powszechnie obowiązujących cen na rynku części zamiennych. Jeżeli w procesie wyceny wysokości szkody przyjmuje się czynniki niewystępujące na rynku lub też występujące sporadycznie, uznać należy, że nie jest to obiektywna wycena kosztów naprawy. Sąd podziela również pogląd przytoczony przez Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 5 lipca 2018 roku (XIII Ga 332/18), iż rabat cenowy jest kwestią indywidualną, ustaloną między sprzedawcą a klientem, w konsekwencji nie można automatycznie stosować procentowego pomniejszenia ceny części czy usługi przy likwidacji szkody, ponieważ to czysto hipotetyczne działanie prowadziłoby w istocie do obniżenia należnego poszkodowanemu świadczenia. Wreszcie przypomnienia wymaga, że jak wyjaśnił biegły w opinii, brak jest norm technicznych, które uzależniałyby zastosowanie w naprawie części niższej jakości lub używanych z uwagi na wiek pojazdu.

Sens zarzutu strony pozwanej sprowadza się w istocie do zagadnienia prawnego, które pojawiło się już w dorobku orzecznictwa Sądu Najwyższego, tj. uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13.06.2003r. III CZP 32/03 (OSNC rok 2004, Nr 4, poz. 51. Biul.SN 2003/6/4, Wokanda 2003/7-8/5, Prok.i Pr. 2003/12/34, M.Prawn. 2004/2/81) i w przekonaniu Sądu, tezy w niej zawarte można zastosować w ustalaniu wysokości szkody w niniejszej sprawie.

Naprawa samochodu może mieć miejsce np. w miejscu zamieszkania lub w miejscu uszkodzenia samochodu. Miejsca te wyznaczają rynek lokalny usług naprawczych. Jeżeli zatem poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku i jednocześnie można te koszty zaliczyć do kategorii niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych, ubezpieczyciel nie ma podstaw do odmowy wypłaty odszkodowania odpowiadającego wspomnianym kosztom.

W świetle powyższych okoliczności Sąd rozpoznający niniejszą sprawę uznał, iż o wysokości należnego odszkodowania nie przesądza wysokość stawek przyjętych przez ubezpieczyciela. Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, że w istocie szkoda ta rzeczywiście była wyższa niż twierdziła strona pozwana. Warsztat naprawczy dokonał naprawy przedmiotowego pojazdu ustalając jej koszt na kwotę 4.655,05 zł brutto, przy uwzględnieniu stawki za roboczogodzinę blacharską i lakierniczą 200zł netto. Podkreślić należy, iż przyjęta stawka, mieści się w granicach stawek stosowanych warsztatach w Ł. i okolicach, tj. na lokalnym rynku usług naprawczych.

Reasumując, stwierdzić należy, iż strona pozwana, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej obowiązana jest w całości zapłacić sumę pieniężną odpowiadającą wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody. Oznacza to obowiązek wypłaty odszkodowania, według rzeczywiście doznanego uszczerbku w majątku poszkodowanego, a nie według ryczałtów ogólnie stosowanych przez ubezpieczyciela. Skoro więc koszt naprawy samochodu

poszkodowanego został obiektywnie ustalony na kwotę 4.655,05zł brutto, a ubezpieczyciel wypłacił do tej pory 4.004,33 zł – powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Biorąc powyższe pod rozwagę, na mocy powołanych wcześniej przepisów prawa Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Orzeczenie w przedmiocie odsetek ustawowych wynika z treści art. 359 i 481 k.c. które to zostały zasądzone zgodnie z żądaniem powoda: tj. odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 7 marca 2020 r. do dnia zapłaty. Stron pozwana była bowiem wzywana do zapłaty odszkodowania w terminie 14 dni oraz drugi raz w dniu 29 lutego 2020 roku. Upływ terminu spowodował, iż roszczenie stało się wymagalne.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd wydał na podstawie przepisu art. 98 k.p.c., obciążając stronę pozwaną obowiązkiem zwrotu wszystkich kosztów procesu w kwocie 387 zł, na które składają się: opłata sądowa od pozwu, koszty zastępstwa procesowego oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Wobec tego, iż strona pozwana nadpłaciła koszty sądowe w postaci zaliczki na wynagrodzenie biegłego Sad nakazał zwrócić stronie pozwanej kwotę 85,70 zł tytułem nierozliczonych kosztów sądowych.